

Bilag 2.

Landmandsbanknævnet.

Landmandsbanknævnet, der nedsattes ved Garantiloven af 5. Februar 1928 for at beskytte den private Bankvirksomheds Interesser i Forholdet til den ved den nævnte Lov skabte statsgaranterede Bank, har Torsdag Formiddag haft Foretræde hos Erhvervsministeren.

Ministeren gjorde Nævnets Medlemmer bekendt med en af Landmandsbanken under 26. f. M. til Erhvervsministeren afgiven Redegørelse, i hvilken Bankraadet i Henhold til en foretagen Ny-Vurdering opgør meget betydelige yderligere Tab paa Bankens Engagementer, hvorhos der fra Bankraadets Side — for at sikre Bankens fortsatte rolige Virksomhed — anmodes om en 10-aarig Forlængelse af Statsgarantien eller eventuelt en Ny-Ordning, ved hvilken Staten skulde paatage sig meget betydelige Forpligtelser med Hensyn til at tilsvare det af Ledelsen opgjorte Underskud.

Under den nævnte Sammenkomst meddelte Ministeren, at Regeringen, da det stillede Rekonstruktionsforslag maatte betragtes som uigennemførligt — navnlig for saa vidt angaar Tilvebringelsen af de Midler, dette vilde kræve —, var sindet at stille Forslag om en Forlængelse af Statsgarantien for en ny 5-aarig Periode fra det Tidspunkt, denne udløber.

Nævnet har, efter at være blevet gjort bekendt med det foranstaaende, i flere Møder drøftet den herved skabte Situation og skal som Resultat af de foretagne Overvejelser tillade sig overfor den høje Regering at udtale følgende:

Hele Nævnet er enigt i at anse det for meget betænkeligt, om der sker en Forlængelse af Statsgarantien for Landmandsbanken paa en saadan Maade, at man herefter maa regne med, at den nuværende Tilstand med en statsgaranteret Privatbank vil fortsættes i en meget lang Periode.

Flertallet i Nævnet, d. v. s. alle Repræsentanterne for det private Bankvæsen (Bankdirektørerne Reyn, København, Olaf Nielsen, Aalborg, og C. Andersen, Aarhus), ønsker i saa Henseende at fremhæve følgende:

Under den Situation, der i Vinteren 1922 var opstaaet i Landmandsbank-Sagen, saa Rigsdagen sig foranlediget til at give Statsgaranti overfor Landmandsbankens Kreditorer indtil 31. Marts 1928, og som Sagen havde udviklet sig og under Hensyntagen til de alvorlige Konsekvenser, som en Likvidation af Banken den Gang vilde medføre, maatte ogsaa Repræsentanterne for de private Banker erkende, at Statsgaranti var uundgaaelig og derfor ogsaa tilraadelig.

Under Lovbehandlingen blev der imidlertid fra Regeringens Side saavel ved Forhandlinger herom med de private Bankers Repræsentanter som gennem Forhandlingerne i Rigsdagen givet de private Banker Tilsagn om, at Statsgarantien ikke under nogen Form maatte skade de private Banker, ligesom det blev fremhævet som en absolut Forudsætning, at Bankens Balance maatte bringes meget betydeligt ned i Erkendelse af, at en Bank af Landmandsbankens Størrelse kunde være en Fare for Samfundet. Tillige var det en Forudsætning, at de udenbys Filialer i væsentlig Grad maatte frigøres.

Imidlertid viser det sig, at Statsgarantien i den forløbne Periode har paaført de private Banker væsentlig Skade, idet Landmandsbankens samlede Indlaan umiddelbart efter Statsgarantiens Indgaaelse i Forhold til Landets øvrige Banker udgjorde 28,7 pCt., medens den nu andrager 38,4 pCt., og medregnet med Tallene vedrørende Diskonto- og Revisionsbanken samt Andelsbanken bliver Forholdet det, at Landmands-